

**Φασουλής και Περικλέτους,
ὁ καθένας νύκτας σκέτος.**

Π. — Περὶ Διακονήσεως τί ζήτησι, Φασουλή ;
Φ. — Οἱ Προσβευταὶ τὸ πῆραν ἀπάντων των πολλῶ.
Τικ τάκ... ποῖος εἶσαι... Προσβευτής... κὶ ἄν εἶσαι τί μ' αὐτοῖ;
μεγάλην διακονήσων ἴστα μοῦτρα σου πετῶ
κὶ ἄν δὲν εἶπες γὰρ ὅλα ν α ἰ θὲ σφῆς τὰ μαλλιά σου...
πολύ καλά... εὐχαριστῶ... κὶ τράβα ἄτῃ δουλειά σου.
Τικ τάκ... ποῖος εἶσαι... Προσβευτής... καλῶς τὸν Προσβευτή,
μὰ πέραν σὲ παρακαλῶ εἰς τὰ ἅλλα μου αὐτὶ
κὶ ἐξήγησέ μου ἤγηρα τί θέλεις παρ' ἡμῶν ; ...
Ζητῶ τὸν Σιδηρόδρομον τῶν Μύλων-Καλαμών,
καὶ μίαν διακονήσων ἐτοιμάσα γὰρ τοῦτο
κὶ ἄν ὁ χ ι μ' ἀπαντήσῃτε γερὸ θὰ πῶσι κνούτο.
Τικ τάκ... ποῖος εἶσαι... Προσβευτής... πολὺ καλά τὸ ζῆρο...
σπουδαίαν διακονήσων κατισπευμένους φέρο...
καὶ τί ζητεῖς παρακαλῶ ; ... κὶ ἐγὼ ζητῶ ἐπίσης
τὸν νέον Σιδηρόδρομον τοῦ Πειραιῶς-Λαρίσεως...
Μορὲ ἄμάν γὰρ τὸ Θεῶ... ἄμάν κὶ ἄμάν δὲν ἔχει,
κὶ ἄν τὸν κούρο μου κάνειτε κακὴ δουλειά σὰς τρίχει...
ἄν κὶ εἶναι κάπως δύσκολον, ἀλλ' ὅμως τί νὰ γίνῃ ;
θὰ σὰς δόξῃ ὀργήγορα καὶ ἡ γραμμὴ ἐκείνη.
Τικ τάκ... ποῖος εἶσαι... Προσβευτής... μεγάλο τόνομά σου,
νὰ χαιρέσαι τὸ τρικαντὸ καὶ τὰ παρασημὰ σου...
Ζητῶ τὸν Σιδηρόδρομον τὸν τῆς Πελοποννήσου,
ἀλλῶς διακονήσων σου στέλλω καὶ γραμμίσει...
Ἔχει καλῶς... καὶ εἰ' αὐτὸ σπουδαίως θὰ φροντισωμεν
κὶ ὀργήγορα πιστεύωμ νὰ σὰς εὐχαριστήσωμεν.
Τικ τάκ... ποῖος εἶσαι... Προσβευτής... τρεῖς τιμενάδες κάνω...
τί θέλεις ; ... τὴν γυναῖκα σου καὶ κἀτι παραπάνω...
καὶ εἰς ἐμένα ἔλαχε τὸν δυστυχῆ ὁ κληρῶς ;
μὴ θέλεις, φίλε Προσβευτῶ, νὰ μείνω ζωντανῶς...
μὴ ὅσα κὶ ἄν κάμω κὶ ἄν μοῦ πῆς τὴν σινεένον σου θέλω,
ἀλλῶς διακονήσων αὐτοστυγμὰ σου στέλλω...
Παρὰ νὰ μ' ἔλθουν συμφορὰς μεγάλαις ἴσθι κεράλι
πᾶρε καὶ τὴν γυναῖκα μου κὶ ἄς σοῦ γενῆ χαλάλι,
ἄν ὅμως καὶ τὸ εἶναι μου ἀργότερα ζητήσης
θὰ μ' εὐφρῆ προθυμότηταν καὶ εἰς αὐτὸ ἐπίσης,
κὶ ἄς εἶναι τὸ ψωμότυρο ἢ πακτικὴ μου βρωσίς,
ἀρκεὶ νὰ μὴ μοῦ στέλλῃτε ποτὶ διακονήσεως.
Π. — Καλὰ τὰ λές, βρε Φασουλή... μὰ βγαίνωμ μίς ἴσθι μείση
ὁ ἕνας μὲ τὸ τρικαντὸ κὶ ὁ ἄλλος μὲ τὸ φέσι,
καὶ καθὲ ἄλλο ντραβᾶλα καὶ καθὲ ἄλλο νύκτας
καὶ ὅλοι μας ζαρῶνομε σὰν τῆς βρογμῆναις κόταϊς,
καὶ τίσαι σὺ, καὶ τεῖμ' ἐγὼ, κὶ αὐτὸ ζητῶ καὶ ἐκείνο,
ἀλλῶς ἰδῶ δὲν εἰμπορῶ γὰρ Προσβευτής νὰ μείνω,

καὶ θὰ γενῆ πολὺ κακὸ καὶ τόσις φασαρίαϊς
κὶ ἡ μπουκατόρταις θ' ἀνεύθων νὰ πῶσων μπαταρίαϊς,
καὶ πᾶρετε τὰ μέτρα σας κὶ ἀφῆστε τὰ γενιάτῃα
προποῦ δεχθῆτε φασαρία καὶ μουντῆσαι μίς ἴστα μᾶτιχ,
καὶ πόρτου νύκτας σὰν βροχῆ, φοβῆσαι σὰν χαλάλι,
κὶ ὁ Δελιηγῆρογρη κρούεται κὶ ὁ κόσμος ἀλλάζει,
καὶ μία φυλλάδα Γαλλικῆ φουρῆνι μίς ἴσθι μείση
καὶ ἴστα καλὰ καθούνομεν τσακούντων τῶν Ἰγγλῶσι,
κὶ αὐτοῖς διακαυτῶνται ὁ φουκαρᾶς ἐντόνας
καὶ εἰ' αὐτῆν τὴν σὺλληψην περᾶσαιται κὶ ὁ θρόνος,
καὶ θυμωμέν' οἱ Προσβευταὶ φερῶντὸ τρικαντὸ
καὶ τὸν ἄσικη Θεωφῶ τὸν πέρουμ ἴσθι κοντοῦ,
κὶ αὐτοῖς τεντόνι σὰν Ἄγας τὰ θῆθι λιγνά του σάιλῃ
καὶ εἰς τὸν δευροφῶρον τὸν τὸν Γιάννην παραγγίλλει :
« Ὅποταν βλίπῃς Προσβευτήν τὴν πόρτα νὰ σφαλῆς
αὐτοῦ' εἰς σχέσις μὲ αὐτοῖς δὲν εἶμαι θυμᾶλς.
» Τῆς ὑψηλῆς πολιτικῆς νὰ φανείσαι εἰδῶμων
καὶ ἄν κανένας Προσβευτής ἐκ τῶν πολῶ γνωρίμων
» — τί κανέσι, Γιάννη ; — ἴρωτῆ, νὰ λές κομικῶ πὺς σπείρειται,
» κὶ οὐδὲ κανένα εἰς αὐτὸν ἐμπρός μου νὰ μὴ φέρῃς,
» ἀλλ' εὐτε νὰ καταδεχθῆς μ' ἐκείνοισ νὰ μιλῆσῃς
» κὶ ἄν ἔλθῃ καὶ ὁ Μοντολῶν τὴν πόρτα νὰ τοῦ κλειστῇ.
» Ὅσῶν νὰ μὴ μὰς ἔρθαν κὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος
» ἔμας στέλλει διακονήσων κὶ ὁ Μοντολῶν ὁ Γάλλος,
» αὐτοῖς ποῦ ἐνομιζέτο ἀγαπητῆς μου φίλος
» καὶ σύμμαχος αἰώνιος καὶ τῆς Ἑλλάδος στύλος.»
Φ. — Ὅποις νῆα συμφορὰ καὶ μαῖρη δυστυχία !
» πᾶσι ἴσθι βρόντο κὶ ἡ κλεινὴ τῶν Γάλλων συμμαχία,
» ἐνὸ ἐγὼ ἐπίσταται μὲ καίρων καμπῶσων
» πὺς σύμμαχοι θὰ γίνωμεν τῶν Γάλλων καὶ τῶν Ρώσων.
Π. — Μ' αὐτὸν τὸν Σιδηρόδρομον τῶν Καλαμών καὶ Μύλων
» ἴσθι τέλος θ' ἀπομεινωμεν χωρὶς κανένα φίλον.
Φ. — Καὶ τώρα τί νὰ κάνωμε ; ...
Π. — Νὰ πῆς ἴσθι τὸν Δελιηγῆρην
καὶ νὰ τοῦ πῆς τὴν πρῆπουσαν ἀπάντων νὰ κάνῃ.
Φ. — Ὅσο γὰρ τοῦτο ἐνομῶ σου κὶ ὁ Θεωφῶς δὲν παῖζει
κὶ αὐτὸ μου τότε, Περικλή, τὸ μαγικὸ Πραπίτσι.
Π. — Ἀλλῆθεα ἴέσις μου, Φασουλή, τὰ πνεύματα πὺς πᾶνε ;
Φ. — Τὸ συγγυλλὸ Πραπίτσι μου ἀδικόκτα κτυπάει,
κὶ ἐγὼ σφῶν τὸ ἐρωτῶ μὲ τὸνα κὶ ἄλλο χέρι :
» ἀτὶ κανέσι, Πραπίτσι μου, πνευματικὸ λημέρι ;
» κὶ αὐτὸ ἀμῶσως μ' ἀπαντῆ ἀκαλᾶ, εὐχαριστῶ...
» καὶ σὺ τί κάνεις, Φασουλή ; — τῆς Μιχαλῆος χρωστῶ.»
Π. — Ἀφοῦ ἀκόμη ὀμιλεῖς μὲ πνεύματα, σαλιάρη,
λαθεῖς ὅς διακονήσων ἀπράκτατο στηλιάρη.

Κάτι ποὺ ἐνδιαφέρει — τοῦ Ρωμῆοῦ μας τὸ κεμερὶ.

Ἵσοι τοῦ πέμπτου τόμου μας κατέχουν ἀγγελίαν
χωρὶς πολλὴν παράκλησιν καὶ ἄλλην ὀμιλίαν
παρακαλοῦνται τάχιστα νὰ μᾶς τὴν ἀποστείλουν
καὶ ταυτοχρόνως μετ' αὐτῆς καὶ ὅ,τι μᾶς ὀφείλουν.

Ἵστις δ' ἀνὴρ φιλόμουσος ἐπιθυμεῖ νὰ ἰδῇ
τοῦ φιλοσόφου Φασουλή τὸ φοβερόν βιβλίον,
πωλεῖται εἰς τὸ σπῆτι μας, εἰς τοῦ Κωνσταντινίδῃ,
καὶ ἴσθις Ἐστίας τῆς γνωστῆς τὸ Βιβλιοπωλείου.